

Конгрес Українських Націоналістів

Змагатимеш до поширення сили, слави, багатства і величі Української Держави

НАЦІЯ І ДЕРЖАВА

e-mail: nacija@ukr.net

6 жовтня 2011 року № 38 (409)

СИГНАЛ ТРИВОГИ

У РОСІЇ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ УКРАЇНЦІВ

Власне, це ні для кого не новина: в Росії завжди переслідували українців – тих, які пам'ятають про своє національне коріння. Для цього знаходили підстави "неетнічного" характеру. Проте часи змінилися, за Путіна з підставами для репресій не церемоняться. Цивілізаційні цінності? Вони не для Кремля. Осуд міжнародної спільноти? Хтось, звісно, рахується з її думкою, але не Путін. Отож – Міністерство юстиції РФ вирішило ліквідувати Об'єднання українців Росії (ОУР). Замоскворецький суд Москви підтримав рішення Мін'юсту. Хотілося б побачити той суд, який би не підтримав державну політику Кремля щодо українців! Хоча в жодній іншій країні влада не ризикнула б знищувати національну структуру, яка, як ОУР, об'єднує понад три мільйони членів, за якими, до речі, стоїть чи не найбільша в Європі держава.

Рішення Замоскворецького суду ще буде оскаржуватися в Судовій палаті колегії з цивільних справ Московського міського суду. Далі повернеться туди, звідки й розпочиналася ліквідація ОУР, – у Верховний суд РФ. На початку 2011 року саме у Верховний суд звернулося Міністерство юстиції РФ з клопотанням про ліквідацію ОУР, як такого, що не дотримується чинного законодавства та власного статуту.

"Незаконослухняність" ОУР полягала в дивовижних, як на наш український погляд, звинуваченнях. Мін'юст РФ звинуватив екс-співголову ОУР Валерія Семененка в тому, що під час припинення діяльності організації він виступив – начебто від імені ОУР – у програмі "Свобода мисли" на "5-у каналі" в Санкт-Петербурзі та в ефірі радіо "Свобода". В.Семененко дозволив собі те, що за російськими мірками вважається крамолою, яка межує зі злочином, а саме: він говорив про національно-визвольні змагання українського народу, а також про Голодомор 1932–1933 років. Після чого активізувався наступ на українство, при чому аж так, що вирішено було знищити його організаційні структури.

Місію українојера на державному рівні виконує все те ж Міністерство юстиції. Нагадаємо, що 27 січня 2010 року Верховний суд Росії задовольнив позов Мін'юсту РФ, яке домагалося ліквідації Федеральної національно-культурної автономії українців Росії, що існувала з березня 1998 року.

Закінчення на 3-й стор.

ФАКТ І КОМЕНТАР

ЄВРОПЕЙСЬКА ПЕРСПЕКТИВА

Саміт "Східного партнерства", який минулого тижня відбувся у Варшаві, Україна трактує як "додатковий інструмент для практичної реалізації євроінтеграційного курсу, та аж ніяк не рамки відносин з ЄС". І справді, у порівнянні з іншими країнами, яких об'єднано в "СП", а це – Грузія, Азербайджан, Вірменія, Молдова, Білорусь – наша країна просунулася в євроінтеграційному напрямку далеко вперед ще до створення "Східного партнерства". Тож тепер у цьому проекті вона відіграє ключову роль.

Одна з найближчих оптимістичних перспектив для України – парафування Угоди з ЄС про асоціацію вже в грудні цього року на саміті Україна – ЄС. Тоді влітку наступного року під цим документом зможуть поставити свої підписи глави всіх 27 держав – членів ЄС і Президент України. Завершальний етап – ратифікація Угоди національними парламентами держав ЄС, Верховною Радою України та Європарламентом.

Втішає те, що з підсумкового документу вилучено "довгострокову перспективу" щодо безвізового режиму. І хоча й до нього ще треба здолати певний шлях, його полегшить надія: для України він окреслюється приблизно двома роками.

Попри єврооптимізм, в України все ж залишаються підстави й для песимістичних прогнозів. Так, у нас є побоювання, що деякі особливо прихильні до Москви уряди намагатимуться створити нам перешкоди – шляхом блокування їхніми країнами ратифікації Угоди про асоціацію. І тоді привид Митного союзу, що бовваніє перед Україною, може трансформуватися в реальність. Така песимістична перспектива зобов'язує керівництво Української держави без зволікань усунути перешкоди (як-от, переслідування опозиції, суди над її лідерами) на шляху до нашого поступу в Європу.

О.ДМИТРЕНКО

ПАМ'ЯТЬ

ВШАНУВАЛИ СПІЛЬНОЮ МОЛИТВОЮ

пам'ять жертв Бабиного Яру

29 вересня, з ініціативи Громадського комітету вшанування пам'яті жертв Бабиного Яру, відбулися скорботні заходи, приурочені до 70-річчя трагедії.

Конгрес Українських Націоналістів, як один із засновників Громадського комітету, взяв участь у сумних урочистостях. Активісти Конгресу на чолі з Головою партії Степаном Брацюнем *(див. світлину)* поклали квіти до хреста, який увічнює пам'ять розстріляних у Бабиному Яру членів ОУН та учасників похідних груп, а також до всіх інших пам'ятників жертвам нацистського терору, які є на території Національного історико-меморіального комплексу "Бабин Яр".

Словами вшанування пам'яті невинно убієнних українців, євреїв, ромів, усіх, хто знайшов тут місце останнього спочинку, відкрив скорботний захід голова Громадського комітету Микола Яковина. Основна церемонія – панахида за участю духовенства традиційних українських церков. Адже захід – екуменічний, дорога для пошанування пам'яті полеглих спільною молитвою відкрита всім.

Панахиду за усіма жертвами Бабиного Яру відправили панотці УПЦ КП на чолі з Патріархом Київським і всієї Руси-України Філаретом та УГКЦ на чолі з єпископом Київської єпархії Йосипом Міляном. Із проникливими словами до учасників жалобного дійства звернувся патріарх Філарет, і не було в Бабиному Яру людини, яку б не зачепила за душу, не пробудила найкращі почуття його проповідь.

Після панахиди громадськість поклала квіти до пам'ятника жертвам Бабиного Яру.

Заходи продовжились скорботною ходою до хреста розстріляним нацистами членам ОУН. Лунали печальні співи у виконанні неповторного хору "Гомін", який на чолі з його незмінним керівником Леопольдом Ященком брав участь у заходах. Під час вшанування полеглих українських націоналістів зродилася ідея звести на цьому місці каплицю.

29 вересня 2011 року виповнюється 70 років з початку розстрілів нацистами мирного населення у Бабиному Яру. Тисячі людей знайшли в цьому урочищі свій останній притулок. Тут покояться жертви Голодомору 1933 року, полонені червоноармійці, українські націоналісти, євреї, роми.

Оскільки нинішній уряд при плануванні проведення офіційних скорботних заходів віддав перевагу одній спільноті, за ініціативи громадськості було створено Громадський комітет вшанування пам'яті усіх жертв Бабиного Яру.

Організовані Громадським комітетом заходи із вшанування жертв Бабиного Яру відбувалися за участі не менше трьох тисяч киян, пройшли вони зі щирим смутком, по-людяному. Тут справді тужили за обірваними життями десятків чи й сотень тисяч людей. Нас об'єднали біль і трагедія, спільна скорбота. Тож посіяти розбрат між українцями, євреями, ромами – навіть якщо хтось дуже для цього старається – навряд чи вдасться...

Власна інформ.

Дорогі читачі! Продовжується передплата на газету "Нація і держава" на 2011 рік. Інформація про газету міститься в Каталозі видань України на 2011 рік. Наш індекс: 09715. Передплатна ціна: 1 місяць – 5,01 грн., на 3 місяці – 15,03 грн., на 6 місяців – 30,06 грн. Сподіваємося на солідарність і допомогу!

ЗВЕРНЕННЯ

до учасників визвольної боротьби і українського народу з нагоди 69-ої річниці створення УПА

Дорогі подруги, друзі, шановні побратими по зброї, підпільники славної ОУН!

14-го жовтня, на Святу Покрову, покровительку війська українського, будемо відзначати 69-ту річницю створення УПА. До того свята приєднуються всі учасники визвольної боротьби, котрих доля розкидала по інших країнах і далеко від рідного краю. В цей святковий день ми всі разом на рідній землі, всі разом – біля могил наших побратимів, провідників, котрі загинули на полі слави за нашу державу. Здебільшого – біля символічних могил, бо де справжні захоронення наших героїв, залишається в таємниці. Адже де більшовицькі сатрапи заховали їх від нашого народу – мало відомо.

Багато чи мало тих 69 років від створення УПА? Для історії – це не багато, але для колишніх вояків ОУН-УПА – це кілька поколінь нових людей, які виросли після 1942-го року.

На славному Прикарпатті проживає 1100 учасників цієї славної боротьби. Тож вітаю Вас, подруги і друзі, з славною 69-ою річницею створення УПА. Бажаю Вам міцного здоров'я, наснаги, бажаю і надалі брати участь у всіх заходах по увіковічненню пам'яті наших побратимів по зброї.

У нас не було демобілізації. Ми і далі залишаємося в рядах борців по розбудові Незалежної Держави України. Ті, що загинули, зробили для нас усе, що змогли. Вони віддали Україні своє життя – віддаймо їм свою любов і шану.

Слава героям національно-визвольної боротьби ОУН-УПА!

Слава українській нації!

Слава Україні!

Ф.ВОЛОДИМИРСЬКИЙ,
Голова Братства ОУН-УПА Карпатського Краю

У РОСІЇ ПЕРЕСЛІДУЮТЬ УКРАЇНЦІВ

Закінчення. Початок на 1-й стор.

Позов Мін'юсту базувався на скарзі активіста фонду "Родіна" Н.Журавльова, який звинувачував ФНКА УР в тому, що вона "проводить політичну діяльність, прославляє бандерівців і виливає негатив на Росію".

А в січні-лютому цього року в Бібліотеці української літератури в Москві відбулися брутальні обшуки. Відділ боротьби з екстремізмом МВС РФ безцеремонно вилучив з бібліотеки понад 50 книг для проведення так званої психолого-лінгвістичної експертизи.

МЗС України "пожурило" російську владу за ліквідацію ОУР і висловило впевненість, що конфлікт буде вирішено.

У зв'язку з наступом на українство Росії дивує відсутність адекватної позиції найвищих державних чинників України, більше того, обурює принизливе потакання антиукраїнським формуванням і їхнім лідерам, які під егідою РФ ведуть антидержавну діяльність, що загрожує національній безпеці України. Може, колись нарешті і в української влади прокинеться почуття національної гідності та честі...

М.ПИЖУК

СУМУЄМО

Висловлюємо глибокі співчуття голові Черкаської РО КУН Любові Горобець, її родині у зв'язку з тяжкою втратою – передчасною смертю сина Святослава. Розділяємо разом з Вами біль цієї непоправної втрати.

Відійшов у вічність рідний син, Ваша кровинка, не стало доброї, душевної людини. Світла пам'ять про Вашого сина залишиться у наших серцях.

Степан БРАЦЮНЬ, Голова Конгресу Українських Націоналістів; Провід Сумської ОО КУН

МОНІТОРИНГ СОВІСТІ

ПРИМУШУВАННЯ ДО МАЗОХІЗМУ

Марія БАЗЕЛЮК

Вшанування пам'яті жертв Бабиного Яру 29 вересня, в 70-ті роковини трагедії, стало для киян днем спільної скорботи. Незважаючи на те, що уряд "відлучив" від заходів, які проводилися на державному рівні, українців і ромів, на організованих Громадським комітетом жалобних урочистостях молилися за душі всіх невинно убієнних, без огляду на національність і віросповідання.

Проте не всім до душі міжнаціональне порозуміння, особливо, коли йдеться про українців, яких апологети наших "заклятих друзів" традиційно зображують або тупими, з необструкція українства призвичаює людей до того, що на них можна кричати, їх можна повчати і обзивати лише тому, що вони українці. То, може, міркують обережні обережники, краще й не зізнаватися в такій небезпечній національній приналежності, зректися її, скажімо, шляхом гвалтування рідної мови несусвітнім суржиком, або ще гірше – відбуватися мовчанкою, коли публічно плюють на твою матір-Вітчизну...

Приміром, минулої п'ятниці, на "Свободі" в Савіка Шустера деяким записним митими руками дикунами з Прикарпаття, або головорізами із закривавленими руками, від жорстокості яких тяжко постраждали ті, хто приходив нас "визволяти" і долучати до "цивілізації". За логікою "визволителів" (яку, до речі, їм вдалося прищепити деяким нашим землякам), українці не мають права бути господарями на своїй землі, захищати національну честь і гідність, знати свою правдиву історію, зрештою – поважати себе. Натомість українці приречені каятися у всіх смертних гріхах, у тому числі й тих, яких вони не скоювали, паплюжити своїх національних героїв, зрікаючись рідної мови – плекати манкуртів, смиренно і з вдячністю сприймати найбрутальніші словесні помиї, якими нас натхненно поливають "старші брати". А якщо українець скаже бодай слово на захист своєї нації, його тут же "нагородять" усіма відомими ярликами, з-поміж яких нині особливо популярні щодо нас такі як "фашист", "расист", "посібник нацистів". Чому? Та тому що спільнот із такими притаманностями у Європу не беруть.

Прикладів для ілюстрації таких сентенцій більше ніж достатньо. Щоб переконатися в цьому, досить увімкнути телевізор, скажімо, в п'ятницю, коли, очевидно, за браком високопрофесійних вітчизняних журналістів-телевізійників, "волонтери" з далекого і близького зарубіжжя на своїх теле-шоу прищеплюють українцям "вакцину від патріотизму". Так, телеглядачам нав'язують специфічні погляди на нашу з вами історію, особливо, на деякі її дражливі епізоди, послідовно (і професійно!) плекають комплекс меншовартості, "прозоро" натякаючи, кого і чого в своїй історії та культурі українцям треба соромитися, а що взагалі годилося б піддати анафемі. Обов'язкові "гості" – місцеві та російські "спікери", які паплюжать і принижують Україну та українців, що нам подається, як свобода слова, і що, поза сумнівом, трактувалося б (і цілком справедливо!) як людиноненависництво чи фашизм, якби вивергнуті ними брутальні ремінісценції стосувалися будь-якого іншого народу, тільки не українського. Ця, здавалося б, малопомітна патріотам-нардепам просто заціпило, коли ведучий ні сіло, ні впало попросив своїх гостей – народжених в Україні та водіїв – відповісти на таке питання: чи повинна Україна вибачитися перед єврейським народом за розстріли в Бабиному Яру, в яких брали участь українці, та за погроми євреїв у Львові третього липня 1941 року? Український "злочин", лукавлячи, пан Шустер подав, як доконаний факт, і люди в студії чесно відповіли: так, треба вибачатися. У жодному німецькому документі, як і в спогадах очевидців, стверджують і українські, і єврейські дослідники трагедії Бабиного Яру, не зафіксовані факти участі українських формувань саме в масових розстрілах євреїв! Про це не знав Шустер? Далебі! Ну, а продемонструвати світлини, де зафіксовано замордовані енкаведистами жертви львівських в'язниць, доступ до яких став можливим з приходом німців, і стверджувати, що понівечені тіла – це результат скоєних українцями єврейських погромів, це, щонайменше, – блюзнірство.

Сумнівно, щоб у такий спосіб ведучий продемонстрував незнання суті українсько-єврейських стосунків у Галичині. Коротко вона полягає в тому, що під гнітом Речі Посполитої і українці, і євреї почувалися другосортними, тож між ними панували взаємовиручка і порозуміння. Позаяк і ті, і другі були віруючими людьми, то щиро поважали одне одного ще й за глибоку релігійність. Крім того, авторитет митрополита Андрея Шептицького, ризик накликати на себе його гнів зупинив би кожного, хто б наважився підняти руку на єврея. Та й цього в Галичині апріорі не могло бути! (Про третє липня 1941 року годилося б сказати своє слово львівським історикам, мовчання яких, чесно кажучи, дивує).

То навіщо Савік Шустер нав'язував глядачам протилежне й неправдиве? Лише для того, щоб українці вибачалися, як це зробили поляки, румуни та іже з ними? Так це вже свого часу, від імені УРСР, за часів якої начебто й було скоєно злочини, зробив, як сам стверджує, Леонід Макарович Кравчук, який, вибачаючись за Бабин Яр, зрозуміло, користувався "документами" совєтської доби, де всіх "розстрілювали", "вішали", "спалювали" винятково "українські буржуазні націоналісти". Але що зроблено, те зроблено...

Примітно, що в тій же студії ведучий демонстративно не хотів почути "свободівця" Андрія Іллєнка, який цілком слушно не бажав вибачатися за те, чого насправді не було. До честі пана Іллєнка, він жодним словом не дав підстав, як декому цього дуже хотілося, звинуватити його в антисемітизмі. (Щоправда, це безцеремонно зробили вже в іншій студії, на "Інтері", де ведучий Євгеній Кисельов намагався інкримінувати "антисемітизм" учасникам акції, яку "Свобода" провела в Умані під час паломництва хасидів, декому з яких, до речі, годилося б поводитися пристойніше в чужому домі).

Не особливо прислухалися в Шустера і до мудрих слів міністра закордонних справ Костянтина Грищенка, який нагадав, що серед праведників світу, які врятували життя євреям, є понад дві тисячі українців, і саме ця тема мала б домінувати в розмові, бо вона спонукає до порозуміння, єднання. Та, схоже, організаторам дійства залежало аж ніяк не на єднанні, а на скандалі, хоча б маленькому – все-таки сприятиме рейтингу.

Тим часом нагнітання атмосфери в студії скоріше спонукало до протистояння поза її межами. Міжнаціональні взаємини, та ще й народів, які впродовж століть жили на одній і тій же землі, тож між ними траплялися й прикрі моменти, – тема дуже делікатна. Вона може спалахнути – особливо, коли її підпалюють, – вогнем суперечок, взаємозвинувачень, чвар. Євреї нагадають українцям..., у відповідь українці назвуть поіменно... Думаю, не варто конкретизувати можливі звинувачення. На радість третій стороні! Вимагаючи взяти на себе провину за чужі злочини, нас, по суті, примушували до мазохізму. Хоча важко навіть припустити, щоб відомий телеведучий вдавався до горезвісних путінських прийомів. А може, і його підставили?..

Будьмо мудрими, бо мудрість породжує відвагу на високі вчинки.

Продовження теми на 7-й стор.

Наші корпункти

Вінниця	Гусар Віталій	(0432) 35-02-09
Дніпропетровськ	Хоменко Микола	(056) 748-17-92
Донецьк	Олійник Марія	(062) 337-23-48
Житомир	Крук Микола	(0412) 44-52-32
Запоріжжя	Тимчина Василь	(0612) 67-31-82
Івано-Франківськ	Салига Роман	(0342) 3-11-35
Кіровоград	Тріщенко Віктор	(0522) 36-95-25
Київська обл.	Сахацький Олександр	(04497) 4-92-93
Київ	Шепетюк Юрій	(044) 278-63-89, 279-68-34
Луганськ	Олександр Антонов	8-093-903-86-62
Луцьк	Хомич Іван	8-095-92-66-154
Львів	Динилиха Ігор	(0322) 38-67-63
Миколаїв	Яценьо Софія	(0512) 49-67-90
Одеса	Парфенюк Василь	(048) 758-31-13
Полтава	Паламарчук Дмитро	(050) 171-63-49
Рівне	Бідюк Юрій	(050) 435-33-34
Севастополь	Проценко Володимир	(0692) 48-79-46
Сімферополь	Овчарук Василь	(0652) 29-77-43
Тернопіль	Білах Іван	(8050) 339-56-12
Ужгород	Сачко Олександр	(099) 053-48-69
Харків	Дяків Богдан	(057) 716-02-18
Херсон	Реуцький Іван	(0552) 26-50-56
Хмельницький	Бенюк Ніна	(8096) 362-72-23
Черкаси	Гафінова Любов	(0472) 45-12-05
Чернівці	Лютик Віктор	(0372) 51-02-72
Чернігів	Рябченко Валерій	(04622) 4-38-81

НАШ ДАЙДЖЕСТ

ПРО ОБРОК І ВИРОК

Юлія МОСТОВА

Минулий тиждень, як очікувалося, мав дати відповідь на два найгостріших питання: як вирішиться з Росією газова проблема, і що буде з Тимошенко. Тиждень минув, а суспільство відповідей не отримало. Вони, як і раніше, містяться там само, де й раніше, – у голові Януковича. Як казав незабутній персонаж фільму "Формула любові": "Голова – предмет темний і дослідженню не підлягає". Але ми ризикнем.

Зустріч у Завидово, яку Віктор Янукович, Володимир Путін та Дмитро Медведєв провели на триєдині, ініціювала російська сторона. Зрозуміло, і дату вибрали не випадково – 24 вересня, день проведення етапного з'їзду "Единой России", а головне – висунення Дмитром Медведєвим Володимира Путіна в президенти, обрання Дмитром Медведєвим Володимира Путіна президентом і призначення Володимиром Путіним Дмитра Медведєва прем'єром. Віктор Янукович, незважаючи на надіслане запрошення, відмовився стати гостем з'їзду. Однак і без масовки Янукович зрозумів меседжі: "Тут усе єдине і схоплено; в "розводки" грати кінчайте; чітко розумійте, хто головний і з ким доведеться мати справу".

Як і прогнозувало DT.UA, основними темами двосторонніх переговорів стали геополітичний вибір України та пошук напряму вирішення газового питання. Про що домовилися президенти в повному обсязі, не знає ніхто, крім них. Висновки, яких вони дійшли, зафіксовані на папері й існують у двох екземплярах. Наважуся припустити, що навіть прем'єр-міністр України з ними не ознайомлений, оскільки його заява на малому Кабміні в понеділок, зроблена, безумовно, не для широкої публіки, про зниження Україною плати за транзит, а Росією – ціни на обсяг газу, який споживають бюджетна сфера та "соціалка", була, по суті, спростована міністром палива та енергетики Юрієм Бойком. Він публічно заявив, що не йдеться про зниження ціни на транзит. Із усіх варіантів розвитку подій, а саме: розрив газових контрактів у Стокгольмському арбітражі; створення двостороннього консорціуму "Газпром" і НАК "Нафтогазом"; поглинання "Газпромом" НАК "Нафтогазу"; входження України в Митний союз із наступним зниженням ціни на імпортований з Росії газ; створення тристороннього (НАК-"Газпром"-ЄС) газотранспортного консорціуму – вибрали один, останній. Чи остаточний це вибір? Не факт... Як повідомляють джерела DT.UA, російська сторона не сказала рішучого "так". Вона сказала: "Ну, в принципі, так". Цю інформацію підтверджують наші конфіденти і з російського боку. Президенти визначили крихкий коридор, у якому мають намір шукати взаємоприйнятне рішення. Залишилися дрібниці, в яких, як відомо, диявол. Цих "дрібниць" сотні. Назвемо лише деякі.

Перше. Зараз українська влада форсовано ділить НАК "Нафтогаз" на автономні структури з видобутку, зберігання і транспортування. На базі яких новостворених підприємств наросте тристоронній консорціум? За нашими даними, Київ наполягає, щоб у консорціум входила тільки велика труба – без капілярної системи доставки газу українським споживачам і без ПСГ. Відсутність підземних сховищ газу в українському баченні тристороннього консорціуму росіян не тішить. Чи доб'ються вони в рамках консорціуму контролю над унікальною системою ПСГ, яка відрізняє київську трубу від усіх північних та південних потоків? Не погоджена деталь.

Друге. Розподіл часток у консорціумі. За даними DT.UA, наразі опрацьовується варіант "40-40-20". Перші дві частки отримують Україна і Росія, третю, у вигляді "золотого ключика", – ЄС. Чи цей розподіл остаточний, чи захищає він інтереси України, чи зацікавить ЄС – не погоджена деталь.

Третє. Під час Ялтинської зустрічі комісарові ЄС із питань енергетики українська сторона зробила гіпотетичну пропозицію про участь у консорціумі. І, як нас запевнили, отримала гіпотетичну згоду. Однак як і ким Євросоюз буде представлений у консорціумі – не погоджена деталь.

Четверте. У Завидово йшлося про те, що сторона ЄС може бути представлена конкретними німецькими, французькими та італійськими газотранспортними компаніями. Зрозуміло, давніми й перевіреними партнерами "Газпрому". Це означає, що, по суті, у разі збереження формального розкладу "40-40-20", на практиці він перетвориться на "60-40". Не на користь України.

П'яте. Хто оцінюватиме газотранспортну систему України? Чи задовольняться всі висновками найнятої НАКом компанії Mott McDonald?

Шосте. Чий менеджмент здійснюватиме безпосереднє керівництво консорціумом? Хто й що гарантує прозорість його роботи? Ще один Шредер чи вихід на IPO?

Сьоме. Джерела DT.UA повідомляють, що, коли вдасться довести задумане до кінця, ціна на російський газ, який поставляється в Україну, впаде до рівня 200-230 дол. за тисячу кубометрів. Це зниження станеться внаслідок зміни формули? Надання знижки? Повернення до практики міжправпротоколів, які передбачають щорічне погодження ціни?

Восьме. Чи залишаться в контрактах, раніше підписаних або нових, пункти про штрафні санкції та принцип "бери або плати"?

Дев'яте. Чи отримають центрально- і середньоазійські країни доступ до російської транзитної труби у разі укладення прямих контрактів на поставку газу Україні?

Десяте. Хто буде покупцем імпортного газу для українських споживачів? Чи буде це один суб'єкт для бізнесу, соціальної і бюджетної сфер?

Питань безліч. На пошук основних відповідей узято час до кінця жовтня. Переговорників призначено і поселено в літаках "Київ – Москва", "Москва – Київ". Крихкий процес переговорів, начинений підводними рифами відповідності бажань – можливостям, приватних інтересів – державним, конфліктами прозорих і непрозорих рішень, пішов. Щойно між собою все владнають – планують злітати в Брюссель.

Зрозуміло, газ не був єдиною темою спілкування керівництва двох країн. Розмова про нього, у принципі, стала можливою тільки після обговорення євроінтеграційних намірів Банкової. Москва вкотре поставила під сумнів доцільність європейського вибору, формально зробленого Києвом. Джерела DT.UA по обидва боки стверджують, що Путін не намагався жорстко тиснути на Януковича в питанні входження України в Митний союз. Він лише намагався пояснити, що Україну в ЄС ніхто не чекає; що ЄС ніколи не прийме рішення, яке йтиме перпендикулярно інтересам Росії; що на варті інтересів Москви в Європейському Союзі стоїть ряд країн на чолі з Німеччиною; що Україна не витримає тамтешніх правил гри, а найголовніше – нинішньої ціни на газ, яку Росія готова змінити, коли Україна сховається під "дахом" Митного союзу. Висока ціна на газ не дозволить українській владі реалізувати напередодні виборів задумки, спрямовані на підвищення зарплат і пенсій. Рейтинг упаде, і Банкова втратить владу. Вибирайте – або ви дружите з нами, або з вами не дружить електорат.

Позиція Януковича, як стверджують у його оточенні, була така. У Митному союзі нам ловити нічого. Вибір вектора руху України зроблено, але ми дуже сподіваємося зберегти з братнім російським народом найтісніші і дружні відносини. Якщо, звісно, керівництво такої великої країни, як Росія, виконуватиме дані нею обіцянки, зокрема щодо зміни несправедливої формули утворення ціни на газ. Адже саме це Дмитро Анатолійович Медведєв обіцяв ще під час підписання Харківських угод. Якщо російська сторона не має наміру виконувати свої обіцянки, то ми шукатимемо інші шляхи відновлення справедливості. Як бачите, у бюджет 2012 р. забито ціну природного газу – 416 дол. Україні буде дуже важко, але ми вистоїмо. Просто в такій ситуації ми розумітимемо, що не пов'язані дружніми відносинами з вашою країною. Під питання буде поставлено перебування Чорноморського флоту РФ у Севастополі; наша НЕучасть у програмі ПРО та низці інших ініціатив і організацій, до яких Росія ставиться досить насторожено. Ви можете зберегти ціну на газ, але при цьому втратити Україну. Вибір – за вами.

Незважаючи на запевнення джерел у тому, що все було сказано саме так, важко уявити собі, що Янукович саме так і саме про це розмовляв із Путіним. Однак сьогодні він вигадає на людину, котра нарешті наважилася сказати довго виношуване "ні". Інше питання – чим продиктована така позиція. Відповідь на нього ми, у принципі, знаємо. По-перше, Янукович категорично не хоче бути міноритарним акціонером на території, яку щиро вважає своїми мисливськими угіддями: входження до Митного союзу дало б право господарям Кремля визначати, де і яку частку президент України матиме. Становище, в яке потрапив Лукашенко, – приклад цього. Права мажоритарія Янукович хоче зберегти за собою за будь-яку ціну. По-друге, його мотивація, хоч як це дивно, полягає ось у чому: він хоче іншої якості входження в історію. Янукович упевнений, що формальна прив'язка України до ЄС, яка має відбутися під його патронатом, витре всі неприємні розділи, раніше в неї вписані. Дивний персонаж, який вважає, що можна досягти двох цілей – стати найбагатшою людиною в Україні і президентом, котрий приєднає країну до цивілізованого світу...

Очевидно, для Януковича цивілізований світ – це те місце, де ніхто не претендує на рибу, яку в "кешевих" потоках ловить Юра Єнакієвський, і на вудки у вигляді активів, які накопичує Ахметов для взаємного задоволення. Цивілізований світ вимагає прийняття наївних законів, які легко коригуються цинічною практикою. Цивілізований світ має свої інтереси й апетити, які набагато менші, ніж у світу альтернативного. Простіше кажучи, цивілізований світ – це гніздо лохів, клондайк і ельдорадо. Але, здається, на шляху до нього є одна перешкода. Тимошенко.

Минулого тижня оптимісти майже святкували перемогу. Три законопроекти, зареєстровані в Раді, вселяли надію на те, що шлях до звільнення Юлії Володимирівни знайдено і відкрито. Так, Обама в ООН Януковичу нічого не сказав про політичні репресії. Але попросив переговорити з Гілларі Клінтон, а та тему не замовчала. Так, Янукович не дав твердої обіцянки Меркель. Але його відповідь канцлер Німеччини розцінила як вочевидь обнадійливу.

Багато хто чекав звільнення Тимошенко з-під варти у перший день поновлення судового засідання. Зізнаюся, і я на це розраховувала, наївно вважаючи, що сім верст для президента не відстань і що, раз помилившись, він зрозуміє, що помилку потрібно виправити. Йдеться не про справедливість, не про милосердя, не про джентльменство. Звідки?! Йдеться про холодний розрахунок. Пол Манафорт – американський політтехнолог, який супроводжує політкомбінації Януковича вже багато років, по прильоті в Україну, за даними DT.UA, рекомендував випустити Тимошенко, підкреслюючи, що політик, який провів у в'язниці два місяці й не збільшив рейтингу, не загрожує чинній владі. Чи почув політтехнолога клієнт? Не думаю. Особливо коли взяти до уваги, що група, яка займалася аудитом діяльності уряду Тимошенко, виконує тепер у вашингтонських кабінетах функцію, від якої відмовився Пол Манафорт: намагається пояснити, чому потрібно залишити за Януковичем право дати строк Тимошенко.

У Росії тема Юлії Володимирівни також порушувалася. Відлунням її обговорення оптимісти ділилися дуже охоче: "І Путін, і Медведєв просили її відпустити. Кажуть, хочеш посадити – сади. Але не за це". Логічно для другої сторони контрактів, за схвалення яких Тимошенко хочуть запроторити на сім років. Відразу два джерела принесли звістку, що Янукович пообіцяв Путіну звільнити Юлію Тимошенко до дня народження майбутнього російського президента. Гидко, правда? "Теперь ты украшение стола..." Деталь. Відтінки світу нецивілізованого.

Однак із поверненням до роботи судді Кірєєва та прокурора Фролової надії на просвітління стали танути. Видихнувши після Москви й отримавши шанс на вирішення однієї з основних економічних проблем, Янукович, схоже, міркує так. Зі Сходу гострої загрози немає; асоціацію з ЄС рано чи пізно все одно підпишемо; зона вільної торгівлі потрібна ЄС набагато більше, ніж нам. Це в них криза, яка, до речі, через кілька тижнів змиє з газетних шпальт фото Тимошенко. То чому я повинен її відпускати?

Спробую відповісти на це риторичне запитання. Тимошенко потрібно відпустити, Вікторе Федоровичу, тому що її запроторення за грати – не що інше, як ваше боягузтво. Тому що ваші суботні співрозмовники із Завидово вас не помилували, а просто відклали початок страти до травня наступного року. Тому що ваші п'ятничні варшавські співрозмовники, може, і хотіли б на щось заплющити очі, але їм щиро не дадуть це зробити народи очолюваних ними країн, а своєкорисливо – ваші суботні співрозмовники.

Тому що звільнення Тимошенко продемонструє потенційним союзникам і відвертим противникам вашу спроможність як Президента, котрий уміє приймати хай і болючі для себе, але прагматичні рішення. Інакше вони побачать рефлексивного удільного князька чи вузьколобого диктатора, з яким і вибудовуватимуть відносини відповідно. Скажемо так, не по-партнерському.

Бо той, хто один раз спокусився на помсту, неодмінно повторить це вдруге, втретє, вдесяте. Що, врешті-решт, ризикує окошитися дуже й дуже прикрими наслідками. І для країни. І для вас, Вікторе Федоровичу, теж.

"Дзеркало тижня. Україна"
№35, 30 вересня 2011

ЗБАГНИ ЧАС!

КОЛКИ У ВОГНІ БОРОТЬБИ

До 68-ї річниці Колківської Республіки

Згадуйте предків своїх,
щоб історія перед вами не згасла,
і золотої нитки не згубіть.
О. Кобилянська

2 листопада 1943 року німці напали на місто Колки об'єднаними військовими силами – літаками, танками, піхотою.

Можливо, що це просто історичний збіг обставин, а може, – історична закономірність і справедливість, що Колки – старовинний княжий Романів, у XX ст., за неймовірно жорстоких часів німецької окупації, став зародком Української державності. Від заснування князем Романом Мстиславовичем у XII ст. Колки – знищені татарами, а вже 1545 року отримали Магдебурське право. В 1940 році совєтською владою Колки здеградовані до "смт", весною 1943 року стали осередком і символом боротьби за Українську державність. Тим більше, що тут у тридцятих роках XX ст. був осередок, з немалими впливами КПЗУ.

Якщо "СІЧ" в Свинарському лісі була військовою базою ВО УПА "Турів", то Колки були в свідомості населення столицею Повстанської республіки, виразником Української державності. Колки жили "звичайним" життям, яке було можливе у ті грізні окупаційні часи. Їх охороняли відділи УПА. "СІЧ", як воєнна база, лякала окупантів самим своїм існуванням, тому вже від травня 1943 року німці робили спроби за допомогою авіації знищити її, що їм не вдалося. Властиво ціле літо 1943 року німці провадили тут офензивні військові акції проти УПА за участю авіації, артилерії і танків. Однак перемоги не осягнули, не вдалось... Цю акцію очолював ген. Фон-Бах Залеський, кат Польщі, який в 1944 році в крові втопив Варшавське повстання і знищив місто.

КОЛКІВСЬКА республіка проіснувала півроку, це феномен історії II світової війни на Сході Європи. Цього не зрозуміють тільки ті, що не уявляють трагедії тих часів, часів боротьби за виживання і самого існування народу. Півроку в житті народу і держави – не великий проміжок часу, але, як писав історик про ЗУНР: "*Щоправда, західноукраїнська держава проіснувала всього півроку, але її діяльність (законодавча і адміністративна, створення власного війська, ентузіазм, що супроводжувався патріотичним зусиллям) залишила глибокий слід у свідомості українців (...)*"

Все це можна віднести і до Колківської республіки, бо тут виступили ті ж самі складові – власне військо, власна адміністрація, власні права. Цієї свідомості не вдалось знищити і московським большевикам, чого вони намагалися досягти терором, пропагандою, починаючи від дитячих садочків. Московським окупантам вдалось зрівняти з землею військову базу "СІЧ" і інші збройні точки опору, але Колок зрівняти з землею не вдалось ані німцям, ані москалям, сама історія не дозволила. (Характерно, що, приміром, в УРЕ, хоч не лише там, про історію Колок нема ані слова)

Коли роздумуємо про ті часи, то поява на нашій історичній арені визвольного руху, створення УПА і постання Колківської республіки свідчать про живучість національно-державницької ідеї нашого народу. Це був вибух ентузіазму, можна сказати, подекуди стихійний вибух боротьби за державність. Адже віками нас не вчили нашої історії в школах. Справді, що ми тоді знали, як загал, тут, на Поліссі і Волині, про початки нашої державності? Про Київську Русь? Про Київське князівство 15-го століття. Про державотворчі заходи провідників Гайдамаччини? Про дипломатичні заходи Остряниці чи Капніста? Про українські гроші, як вираз державної суверенності, які були в обігу ще в 15-му столітті і за... Хмельниччини?(!). (Я вже не згадую про те, що ще в 16-му ст. гривня була обіговою грошовою одиницею на Південно-західних землях). Тому польський історик С.Борковський-Дунін оголосить в XIX ст., що "нема Русі (України), є лише Москва і Польща".

І раптом, невдовзі, той вибух боротьби за державність. Збройне повстання народу в найтрагічніший час нашої історії, в роки Другої світової війни проти найсильніших імперій в Європі. "З мотикою на місяць", – мудрий скаже. Ні, по-перше, іншого вибору не було: або покірно здатись на ласку окупантів, або хоча б зберегти людську гідність; по-друге – піднімаючи зброю проти наймогутніших в Європі, вчорашній Полішук, Гуцул, Лемко, Слобожанець ставав у ряди народів, як рівний і вільний народ; по-третє – своєю боротьбою засвідчив усьому світові, що український народ є і бореться за свою державність на своїй землі.

Так, Колківська республіка проіснувала лише півроку, але якою грізною і небезпечною вона була для окупантів, які щойно 2–4 листопада 1943 року, згромадивши велику військову силу, відважились напасти на неї. Але була то їхня програна перемога.

Минули десятиліття, і попри настирливі намагання совітів стерти з історії і пам'яті людської Колківську республіку, як символ боротьби за Українську державу, українці знову повертаються до неї, вже в третьому поколінні, бо вона була їхньою республікою, вони її творили, вона була клаптиком Української держави українського народу.

Не стало нацистської Німеччини, не стало СССР, проти яких воїни УПА боролися, а Україна, за яку вони воювали, збулася. Прийдімо до Колок усі і поклонімся їм, Предтечам Незалежності України.!

2013 року виповниться 70 років від створення Колківської республіки. Треба сподіватись, що до того часу історики напишуть повну монографію про Колківську республіку, як символ визвольних змагань за Українську державу. І буде найвища нагода повернути Колкам статус міста.

Матвій ВОЛИНЯНИН,
учасник визвольних змагань 1939–1944 років

Закінчення. Початок в №17

ПОГЛЯД

Цю місцевість донині називають Іваньки. Вона лежить на межі Сокальського і Жовківського районів, біля села Діброви. А до Другої світової війни з такою назвою там віками існувало і жило за своїми віковічними традиціями невеличке українське село. Та прийшло воєнне лихоліття, і смертельний тягар опустився на це село. Московсько-більшовицькі загарбники стерли його з лиця землі. Сталося це 28 серпня 1944 року. Тоді ж сатанинським нищівним смерчем людиноненависна сталінська воєнна машина просунулась всією Львівщиною, знищуючи вогнем села, розстрілюючи мирних жителів, не оминаючи і дітей колискового віку. Так, у тому часі зазнали нищівного нападу села Зубейки, Пирятин, Купичволя, Синьковичі, хутір Бродюки, згадані вище Іваньки і цілий ряд інших.

РОЗДУМИ НАД ТРАГЕДІЄЮ ІВАНЬКІВ

Страшні картини того пекельного видовища, що незагоїним болем вкарбувались у дитячу пам'ять, донині тривожать душу, не даючи про себе забути. Ось як це було. Великий загін червонних ординців вривається в село. Люди, в передчутті лиха, завчасно покидають оселі і ховаються в найближчому лісі, спостерігаючи з-поміж дерев за всім, що діється. Раптом, майже в одночассі займається все село. Велетенські вогненні язики, чорні клуби диму, ворожі постріли, рев конаючих у вогні тварин і людський стогін змішуються у незбагненну пекельну стихію, якій, здавалося, немає кінця ні на землі, ні на небі. Підняті силою нагрітого повітря вогняні ватри закривають все небо і летять на далекі кілометрові відстані, падаючи загрозливо на стріхи сусідніх сіл. А ми, діти, як і дорослі, в якомусь незрозумілому оціпенінні, з закляклими устами дивимось на ту страшну кончину своїх осель, на те, що було таке близьке і до крові рідне, а зараз має зникнути – навіки зникнути. Це – на все життя.

Але ворог, прагнучи більшої крові, на цьому не зупинився. Відійшовши з пожарища, почекав, коли люди під вечір повернуться на свої спалені обійстя, перечекавши ніч, вдосвіта знову напав, сподіваючись захопити людей сонних. Але хто тоді спав?! Важкий стогін блукаючих людських силуетів поміж купами ще палаючого жару наповнював тугою і безсонням ту ніч. Так ми знову завчасно почули небезпеку і вже під свистом куль, падаючи і піднімаючись, бігли до лісового захистку. Не заставши людей на пожарищу, ворог почав облаву в лісі. Три доби ми, невеликий гурт дітей і матерів, пролежали у багні, де єдиною поживою для малюків була рання роса з листочків дерев. А далі?... Сльози за загиблими, прощання з рідними вуглинами і пошук притулків у сусідніх селах.

Усе це вже ніби далеке минуле. І хто тепер, з відстані часу, може виміряти глибину того людського страждання від втрати рідних, від розлуки з тим найріднішим клаптиком землі, від того ще не зовсім тоді збагнутого почуття, що так раптово впало на голови іваньківчан – почуття вигнанця, безпритульного. І ось, ступаючи сьогодні на цю обвуглену землю, що вже перетворюється на лісові зарості, розум свердлять вперті роздуми – чому тут пустирі, а не ошатні обійстя, що дихають предківським духом і живим щебетом малюків?! А чому вже в час нашої державності такі пустирі появляються у всіх наших ще живих селах, а люд уже ніби і добровільно, але таки стає вигнанцем зі своєї землі, розбігаючись на всі чотири сторони світу, шукаючи кращої для себе долі, а інша його частина деградує, заливаючи свою свідомість оковитою. Чому?! Одвічний український хлібороб, який понад усе любив землю, тепер поставлений в такі умови, що мусить її зрікатися? А що чекає українську землю в лещатах її нинішньої приватизації? Така ж доля, як і українських заводів, але земля – це Україна, держава! Отак і залишимось без своєї землі? Ось таким чином, без пострілів, можна завоювати державу. Ці нинішні пустирі, ті – з воєнного часу, як от Іваньки, чи пустирі Голодомору 33-го – що це? Випадковість? Ні – це планомірна агресія на винищення українського народу. Тоді робилося мілітарними силами, тепер – мирним шляхом. А все це робота однієї руки, яка віками (і сьогодні) прагне загарбати Україну, знищити її як націю, використовуючи для цього всі можливі важелі: економічні, політичні, релігійні. А хіба не є доказом дії цієї руки нинішні часті рейди в Україну найвищого сановника Московської церкви, патріарха Кирила з його новою імперською доктриною "Руского міра". Що це, прищеплення віруючим високих засад християнства – любові до ближнього? Ні, це намагання відновити імперію, де не буде уже України з її національною церквою, мовою, культурою. А буде "Рускій мір", яким правитиме з московського кремля, насаджуючи свою форму православ'я з печерною ненавистю до інших конфесій. Не будьмо наївними, затурканими християнами! Умиймо відрізняти, за євангельською притчею, зерно від

полови, бо тут уже не про полову йдеться – це страшніша загроза, здатна знищити все зерно. Дуже прикро, що це робиться з поблажливості нашої влади. Хоча все це ми бачимо, обурюємось, звичайно, не на себе, на владу, але… мовчимо!? Дозволяємо п'ятій колоні розперізуватися у своїх замахах на знищення української державності. Нарікаємо, що влада не українська, а обрати українську не можемо. Покірно сприймаємо все, що чиниться з волі такої влади. І це вже історичне, наше. Хоча ми і чинили опір, боролись впродовж довгої історії, але завжди ворог-чужинець вирішував нашу історичну долю, яку ми так любимо оплакувати, шукаючи винних (тільки не у себе), розчаровуючись у сенсі своєї боротьби, волаючи словами Великого Тараса: "За що боролись ми…."..

Чому?!

Здається маємо свою державу, свої віковічні державні символи, а що з цього? Тотальна роз'єднаність суспільства – незліченна кількість ворогуючих між собою партій, конфесій, сект, які вибивають із свідомості українця Дух Єдності, почуття господаря на своїй землі, роблячи з нього заробітчанина, батрака. То ж як при такій "єдності" можна збудувати національну державу? Ця батрацька психологія, вбита нам у свідомість за цілі минулі невільні віки, дає про себе знати і нині. Служіння чужинцеві заради власної наживи, поклоніння перед чужими религіями, чужими ідеологіями – всім цим просякнуте нині наше суспільство, захлинаючись у хабарництві, корупції, бандитизмі, і це, в першу чергу, на всіх гілках влади. Немає відповідальності за свою державу, свою землю, аби тільки для себе. І що маємо?. Знищені заводи, розкрадається земля, вирубуються ліси – таки руками українців, нашими руками. Але керують, користають чужинці, і допомагають їм наші яничари. А що чекає Україну в найближчому майбутньому – наших дітей і онуків? А де провідна верства нашого суспільства – національно свідома інтелігенція?! Національно свідома?! Її невелика горстка, а вся решта заклопотана своєю кар'єрою, байдужа до великої ідеї державотворення, і саме в її середовищі найбільше культивується хабарництво, корупція.

То що – опускати руки? Ні! Нам треба твердо собі закарбувати і усвідомити, що за землю-Україну, якою нас наділив Бог, відповідаємо ми українці. І також усвідомити цілим суспільством слова нашого церковного гімну: "В єдності сила народу, Боже, нам єдність подай.". Тож єднаймося – культурно, релігійно і політично, і тільки на національному ґрунті! Тільки так ми зможемо стати міцним народом, розвиваючи власну економіку, свою національну культуру і релігію. І хай наша історична пам'ять, пам'ять трагедії Іваньків і минулих наших трагедій, а також і перемог, міцно стукає у наші голови і пробуджує в нас почуття українського громадянина-патріота. Громадянина, який думає і дбає, в першу чергу, про свій народ, свою землю, свою державу і несе за неї відповідальність перед світом і Богом.

Степан ІВАСЕЙКО,
колишній житель Іваньків

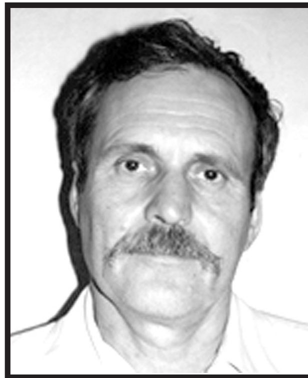
2 жовтня 2011 р. на місці колишнього села Іваньки відбулася посвята братської могили воїнів УПА і каплиці збудованої в пам'ять загиблого села.

ПАМ'ЯТЬ

ПОМЕР ПЕТРО РУБАН,

митець, член Української Гельсінської групи та Організації Українських Націоналістів

Народився він 10 січня 1940 року в Конотопі на Сумщині. Упочив 26 вересня 2011 року в Києві.

Батько його Петро був льотчик. Потрапив у німецький полон, за що був репресований радянською владою. До сім'ї не повернувся. Вітчим теж був військовий. Мама працювала в торгівлі.

1959 р. Петро був засуджений за ст. 138 КК УРСР на 8 років позбавлення волі. 1968 засуджений за ст. 62 ч. 1 і ст. 222 КК УРСР ("антирадянська агітація і пропаганда" та "незаконне володіння зброєю") на 5 років позбавлення волі. Покарання відбував у політичних таборах у Мордовії. В ув'язненні оволодів спеціальністю різьбяра по дереву методом інтарсії. Табірна адміністрація заохочувала таку роботу, давала йому замовлення.

Після звільнення в 1973 направлений у м. Прилуки Чернігівської області, де після закінчення вузу працювала за розподілом його дружина Лідія. Петро влаштувався різьбярем по дереву на Прилуцькому меблевому комбінаті.

З дозволу Художнього фонду УРСР Петро Рубан здавав роботи, виготовлені ним у своїй домашній майстерні, у художній салон-магазин у Києві. Його роботи мали успіх, він неодноразово виконував замовлення Ради Міністрів УРСР, обкому КПУ, Зовнішторгу. Робота "Шахова книга" одержала в 1974 другу республіканську премію.

"Справа Рубана" 1976 р. була порушена після того, як він виготовив до 200-річчя США подарунок американському народові – дерев'яну книгу, на обкладинці якої зображено статую Свободи і зроблено напис "200 років". Працював над нею 8 місяців. Невідомі зламали двері домашньої майстерні Рубана і викрали книгу. В прокуратурі йому порадили "забути" про це: "Сліди ведуть туди, де ми не компетентні провести обшук. Нема такого закону, який давав би вам право робити такий подарунок, але нема й такого закону, який забороняв би це робити. Влада вважала за потрібне вчинити так, щоб запобігти піднесенню подарунка".

13 жовтня 1976 р. Петра Рубана заарештували. 29 грудня Прилуцький народний суд розглянув справу звинуваченого за ст. 81 ч.3 КК УРСР ("крадіжка державної власності") і ст.150 КК УРСР ("приватнопідприємницька діяльність"). Рубану інкримінували здачу в художній салон 73 сувенірів, "виготовлених поза обліком на підприємстві", а також крадіжку матеріалів на комбінаті.

Академік Андрій Сахаров вважав, що ця справа – помста КГБ за участь Рубана у винесенні з табору "Щоденника" Едуарда Кузнецова. Листа з проханням втрутитися в цю справу А.Сахаров надіслав новообраному президентові США Джиммі Картеру. На захист Рубана виступив Левко Лук'яненко, надіславши листа "Зупиніть кривосуддя!" редакції журналу "Народна творчість та етнографія".

Суд засудив Рубана до 8 років ув'язнення і 5 років заслання. Після суду Рубану не дали ознайомитися з протоколом судового засідання, внаслідок чого спотворені його висловлювання послужили приводом для чергового звинувачення. Так, він сказав в останньому слові, що його судять тому, що він "боровся за відокремлення України від СРСР", а в протоколі суду записано: "Я боровся і буду боротися за відокремлення України від СРСР". Рубан подав касаційну скаргу, вирок скасували і справу повернули на нове розслідування. Через 10 днів заступник прокурора УРСР вказав на необхідність "провести перевірку щодо притягнення Рубана до відповідальності за ст. 187-1 КК УРСР". До справи долучилися і співробітники КГБ.

18-29 квітня 1977 р. Чернігівський обласний суд розглянув справу Рубана, звинуваченого за тими ж двома статтями, а також за ст. 187-1 КК УРСР ("наклепи на радянський державний і суспільний лад"). Інкримінували записи, які він зробив у мордовських таборах (8 зошитів), і листи дружині з табору (усе це свого часу пройшло табірну цензуру), усні висловлювання, а також спотворені висловлювання на попередньому суді.

Суд засудив Рубана до 6 років ув'язнення в таборі особливого (камерного) режиму, 3 роки заслання, повернення "незаконного прибутку" і конфіскації власності – недобудованої хати (сім'я Рубанів з двома дітьми третій рік жила в хліві, доки будувалася хата). Визнаний особливо небезпечним рецидивістом. Звинувачення в "крадіжці матеріалів" (ст. 81) суд зняв.

Покарання П.Рубан відбував у таборі УЛ-314/60 у Луганській області. Неодноразові пропозиції співробітників КГБ відмежуватися від "націоналістів, які використовують його ім'я в антирадянській агітації", категорично відхиляв.

Звільнений 1985 року. Того ж року – вже останнім– вступив у репресовану правозахисну організацію – Українську Гельсінську Групу. Домагався виїзду в США для проведення операції та лікування сина-інваліда Марка, за що 9 липня 1985 р. знову заарештований і засуджений 29 листопада Чернігівським облсудом за ст. 62 ч. 2 КК УРСР на 9 років таборів особливого режиму і 4 роки заслання з визнанням його особливо небезпечним рецидивістом. На суді захищався сам і оголосив голодівку з вимогою дозволити паралізованому синові виїхати з СРСР на лікування.

Карався в таборі особливого режиму ВС-389/36-1 (сел. Кучино, Чусовського р-ну, Пермської обл.). У 1987 р. став на статус політв'язня, за що його неодноразово запроторювали в ШІЗО (штрафний ізолятор) і ПКТ (приміщення камерного типу). 8 грудня 1987 переведений у табір ВС-389/35.

31 січня 1988 року під тиском світової громадськості його дружину Лідію і сина-інваліда Марка таки випустили в США. Сам Петро звільнений 25 травня 1988 і висланий із СРСР. Його прийняв президент США Рональд Рейган. Був зарубіжним представником Спілки Української Молоді (СУМ), Української Національної партії (УНП), Української Міжпартійної Асамблеї (УМА). У вересні 1989 виключений з УГС "за невизнання основних статутних принципів Спілки".

Повернувся в Україну. У січні 1996 на II конференції Організації Українських Націоналістів в Україні (ОУНвУ) обраний заступником Голови Головного Проводу. Мав бізнес. Деякий час жив за кордоном.

Указом Президента України від 8 листопада 2006 року, як член УГГ, нагороджений орденом "За мужність" І ступеня.

Схилімо голови перед пам'яттю митця і правозахисника, мужньої людини і патріота.

Ірина РАПП,
Харківська правозахисна група

ВШАНУЙМО ГЕРОЇВ

УПА КРОКУЄ ВІД ШКОЛИ ДО ШКОЛИ ЖИДАЧІВЩИНИ

Наталія МЕЛЕХ

УПА – унікальне в світовій історії явище – діюча самостійна армія без держави.

Доля дуже суворо обійшлася з цими воїнами. Українська Повстанська Армія – це армія безіменних. За правилами військової стратегії та партизанської війни воїни вимушені були носити псевдо, і навіть близькі бойові друзі не знали справжніх імен один одного. Розкривати псевдо можна було тільки після смерті, але здебільшого воїни УПА не дозволяли розкривати своїх імен, щоб вороги не заподіяли шкоди їхнім родинам. Так і гинули вони невідомими.

Тому ми відчуваємо відповідальність за те, щоб знов і знов згадувати наших героїв, досліджувати, поки ще є найменша можливість, розкривати їхні імена, показувати, що не дарма пролилася їхня молода кров.

Світлини Оксани Франків

Закінчення на 7-й стор.

"НАРОДНИЙ АДВОКАТ" ДІЄ

БАГАТЬОМ ЛЮДЯМ ДОПОМОГЛА ГАЗЕТА

"Я називаюся Віра Вовк. Постійно проживаю у Львові, і хоча відношу себе до людей освічених, мушу признатися, що в юриспруденції "плаваю": закони змінюються так швидко, що не встигаєш їх відслідковувати. Тим часом життя підкинуло мені відразу кілька складних ситуацій, вийти з яких без допомоги фахівця було неможливо. Ще складніше на мою вчительську зарплату оплатити послуги того фахівця. Аж ось приятелька, яка їздила провідати свою маму в Сколе, привезла мені вашу газету, в якій публікуються юридичні консультації під рубрикою "Народний адвокат" діє". Це було неймовірно, але я знайшла відповіді відразу на всі три свої запитання. Більше того – мені не потрібно було навіть звертатися до суду. Бо я відразу занесла газету в установи, працівники яких, м'яко кажучи, крутили мені голову. І вони мовчки все вирішили. Ви навіть не уявляєте, яку добру справу робите. Ще хочу окремо подякувати Марині Коток за її грамотні й вичерпні відповіді на запитання людей. Шкода, що такий народний адвокат діє в Скольому, а у Львові чи інших містах його нема. Але добре, що є газета. Родичі моєї приятельки казали, що вирізують з неї всі публікації "Народного адвоката" і підшивають у папку. Кажуть, вже допомогли так, як мені, багатьом людям", – пише Віра ВОВК зі Львова.

Ми щиро радіємо, пані Віро, що наша скромна праця людям потрібна. Однак мусимо сказати, що приймальні "Народного адвоката" з легкої руки мецената Андрія Лопушанського діють у чотирьох містах Львівської області – Старому Самборі, Хирові, Добромилі й Скольому. А Марина Коток, як ви уже знаєте, взяла на себе труд ще й готувати для нашої газети відповіді на найбільш типові запитання. Зрозуміло, що рецептів на всі випадки життя опублікувати неможливо, але завжди можна при великій потребі поїхати в котресь із цих містечок. Особливо зважаючи на те, що всі консультації надаються безплатно.

З повагою, журналісти "НіД".

"Я інвалід третьої групи, працюю на приватному підприємстві, проте останнім часом мене не задовольняють умови праці. Хочу звільнитися, але не знаю, чи потрібно мені, як інваліду 3 групи, відпрацьовувати два тижні на роботі, чи, може, існують якісь пільги для інвалідів", – запитує Олег П.

– Питання розірвання трудового договору регулює Кодекс законів про працю України. Так, відповідно до статті 38 Кодексу законів про працю України, працівник має право розірвати трудовий договір, укладений на невизначений строк, попередивши про це власника або уповноваженнй ним орган письмово за два тижні. Разом з тим, далі у статті 38 Кодексу законів про працю України перераховані обставини, у зв'язку з якими власник або уповноважений ним орган має розірвати трудовий договір у строк, про який просить працівник. Такими обставинами є переїзд на нове місце проживання; переведення чоловіка або дружини на роботу в іншу місцевість; вступ до навчального закладу; неможливість проживання у даній місцевості, підтверджена медичним висновком; вагітність; догляд за дитиною до досягнення нею чотирнадцятирічного віку або дитиною-інвалідом; догляд за хворим членом сім'ї відповідно до медичного висновку або інвалідом I групи; вихід на пенсію; прийняття на роботу за конкурсом, а також з інших поважних причин. Таким чином, зазначена стаття не передбачає пільг для інвалідів, які планують розірвати трудовий договір з власної ініціативи.

"Я проживаю разом з братом та його сім'єю в квартирі, яка належить мені та братові на праві власності. Нещодавно я довідався, що минулого року, коли я їздив на лікування, мене було виписано з квартири. Чи є законними дії брата та органу реєстрації місця проживання?" – запитує Ігор В.

– Питання реєстрації місця проживання громадян регулює Закон України "Про свободу пересування та вільний вибір місця проживання", відповідно до статті 7 якого зняття з реєстрації місця проживання здійснюється протягом семи днів на підставі заяви особи, запиту органу реєстрації за новим місцем проживання особи, остаточного рішення суду (про позбавлення права власності на житлове приміщення або права користування житловим приміщенням, визнання особи безвісно відсутньою або померлою), свідоцтва про смерть. Отже, Законом перераховано випадки, коли орган реєстрації може зняти особу з реєстрації місця проживання без її згоди, це випадки, коли: є рішення суду про те, що особу позбавлено права власності на житло або права користування житлом, коли особу визнано безвісно відсутньою або померлою, у разі смерті особи. Таким чином, якщо мав місце випадок зняття особи з реєстрації її постійного місця проживання без її відома і згоди (за винятком випадків, перерахованих вище), особа має право оскаржити дії органу реєстрації, зокрема звернувшись до прокурора за захистом своїх порушених прав, а також звернувшись з адміністративним позовом до суду про визнання дій органу реєстрації незаконними та зобов'язання вчинити дії.

Марина КОТОК, юрист

ДОБРОДІЙНІСТЬ

ХАЙ ДОБРИМ БУДЕ СЕРЦЕ І ЩЕДРОЮ РУКА

У редакції ми засперечалися: добротворчість – ряд спланованих акцій чи щоденна кропітка робота. Арбітром вирішили обрати директора Благодійного фонду Андрія Лопушанського Ореста Бонка. Ледве додзвонилася, бо пан Бонк був, як завжди, в дорозі, а зв'язок у пригірських районах не дуже добрий.

– Повертаюся з Турки, – сказав. – Там були урочисті збори освітян району з нагоди Дня вчителя. Щоб привітати їх і влаштувати невелике свято, Фонд виділив трохи грошей. То ж я мав поважну місію. Знаєте, вже переконався: люди зголодніли на увагу, стужилися за добрим словом, щирою посмішкою. Їм перестали дякувати за чесну працю, дарувати квіти, а це, повірте, так окрилює. По собі знаю, я теж учитель.

Народний дім у Старому Самборі

З Добромиля на Старий Самбір

– Оресте Едуардовичу, ви до доброчинності ставитеся, як до робити... – починаю здалека.

– А це і є моя робота. Якщо в якийсь день не вдається бодай поговорити з потребуючими допомоги, вважаю, що він минув марно. І благословляю таких людей, як Андрій Лопушанський. Вони не збіднють ніколи, бо багатий той, хто дає, а не той, хто має.

– Чим можете похвалитися за останній час?

– Не хочу хвалитися, бо хіба ж це добре, коли людям не вистарчає грошей на те, що їм потрібно? А потрібно було відремонтувати церкви в селах Бачин і Березів. Фонд допоміг сільським громадам коштами на цю добру справу. В селі Стрілки Старосамбірського району ми відкрили дитячий майданчик. Це стільки радості для сільських малюків…

Автомобіль пана Бонка знову в'їхав в "зону недосяжності", і ми, вже подумки, побажали йому успіхів у його нелегкій професії – робити добро.

Леся РУПНЯК

ФЕСТИВАЛІ

ХОДИТЬ МІСТОМ ЛЕВА ОСІНЬ

Осінь завжди приходить до Львова, як справжня королева. Цього року її тріумфальна хода вулицями древнього міста почалася з початку жовтня. Адже теплий вересень був гарним продовженням літа. А жовтень уже по-справжньому визолотив крони дерев. Крім того, осінь у Львові – ще й багата палітра виставок, фестивалів, форумів. Найбільш яскравим, кольоровим і багатолюдним став фестиваль "Золотий Лев на вулиці". Це масштабне міжнародне дійство, яке на три дні заполонило весь центр і мало кільканадцять десятків тисяч глядачів, проводилось у Львові вже дванадцятий раз. Його учасники – театри різних країн Європи, зокрема, з Чехії, Угорщини, Росії, Польщі і, звичайно, України. Цього разу вони показували львів'янам і гостям міста карнавальні циркові вистави.

Велике зацікавлення викликав також фестиваль "Ляльковий світ", на якому можна було не лише оглянути роботи лялькарів з України, Молдови, Польщі, США та інших країн, а й придбати їх на спеціальній виставці-продажі. В програмі фестивалю – зустрічі з авторами, майстер-класи. Зірковою гостею фестивалю стала лялькарка з Нідерландів Івонн Фліпс. Її майстер-клас викликав особливе зацікавлення у професіоналів і шанувальників цього мистецтва. На фестивалі посміхалися буквально всі – і дорослі, і діти. Подивитися і справді було на що: ляльки колекційні (навіть пошиті з автентичної тканини XVIII століття з прикрасами і вишивкою), інтер'єрні, іграшкові. Найбільш резонансною подією стало повернення до Національного музею ім. Андрея Шептицького ще однієї з безцінних пам'яток, викрадених з фондосховища музею у 1984 році. Тоді Львів збіднів на 23 унікальні ікони, які пізніше, по одній, стали віднаходити в різних країнах світу. Ще свіже в пам'яті львів'ян зворушливе повернення "Покрови Богородиці", яку музеєві передав російський колекціонер Ігор Возняков. Він купив її аж у Швейцарії і вирішив передати законним власникам. І ось ще одна пам'ятка зайняла своє рідне місце – ікона "Розп'яття з пристоячими" (XV століття). Це найдавніша річ з групи викрадених. На її слід працівниця музею Марія Гелитович натрапила лише в 2009 році: їй подарували каталог з виставки Державного музею-заповідника "Царицино", де й було опубліковано фото згуби. Сама ж ікона виявилася у збірці російського колекціонера Михаїла де Буара (Єлизаветина). Після смерті колекціонера його дружина Любов Єлизаветина подарувала Україні ікону.

– Це дуже благородний, гідний і мужній вчинок, – сказав під час презентації директор Національного музею Ігор Кожан. – Адже спадок Єлизаветина ще не поділений. Ікона перебуває під двома судовими процесами, і пані Любов матиме з тим немало клопоту. Однак вона зробила свій вибір.

Самій іконі мандри на користь не пішли: вона втратила окремі композиційні та оздоблювальні елементи. Щоб видозмінити образ, було проведено злочинну реставрацію, внаслідок якої з нього видалено двох ангелів, написи над головами пристоячих, а також позолоту на тлі й обрамленні. Однак в автентичності знахідки експерти не сумніваються.

Львівські музейники натрапили на слід ще однієї викраденої ікони – "Хрещення Христа в Йордані". Нині вона перебуває в Нідерландах у приватній колекції. Ведуться відповідні переговори.

А одна із найстаріших вірменських церков Львова – Храм Воздвиження Хреста Господнього – відзначила своє 400-ліття. За легендою, церкву було споруджено в 1611 році на місці дерева, плоди якого в розрізі мали зображення хреста. Сьогодні територія, де розміщено храм, належить Львівському державному університету внутрішніх справ, що на вулиці Замарстинівській.

Леся РУПНЯК

УКРАЇНСЬКИЙ ПОГЛЯД

ІСТОРІЯ З ГРИФОМ "СЕКРЕТНО".

БАБИН ЯР: ПАМ'ЯТЬ І ПОЛІТИКА

> На думку керівництва Союзу, замордовані у Бабиному Яру не заслуговували на пам'ять: адже – це євреї, яких після війни прийнято було називати "безродними космополітами" і "агентами міжнародного капіталізму", це українці – "буржуазні націоналісти та колаборанти", це військовополонені – "зрадники батьківщини".

Володимир В'ЯТРОВИЧ

Схожість двох тоталітаризмів – комуністичного та нацистського – була джерелом дуже різних взаємин. Це хай і не дуже тривала, але плідна для обох сторін співпраця у 1939–1941 роках, і смертельне протистояння у 1941–1945.

Проте найтривалішими стали відносини активації: у системі СРСР – Третій Райх злочини одного режиму провокували чи посилювали злочини іншого. Події Бабиного Яру є чудовою ілюстрацією усіх можливих стосунків – протистояння, активації, співпраці.

...Між Райхом і СРСР три місяці тривала війна, у якій ніхто не рахувався з жодними правилами ведення бойових дій. Адольф Гітлер прирік помирати від голоду та холоду мільйони полонених радянських вояків, навіть не намагаючись надати їм належну допомогу. Йосип Сталін відступав, залишаючи колишньому союзнику випалену мертву землю і не рахуючись із місцевим населенням, якому відступати було нікуди. Жорстокість одного тирана провокувала поведінку іншого і створювала можливості для виправдання злочинів аналогічними вчинками супротивника.

24 вересня 1941 року в центрі Києва, на п'ятий день після приходу німців, злетів у повітря будинок. Через кілька годин – наступний. Вакханалія вибухів тривала кілька днів, зруйнувавши понад 300 будівель у центрі міста. На вулицях без даху над головою опинилося близько 50 тисяч киян. Скільки з них загинуло під час вибухів та під уламками власних домів, ми, напевно, не дізнаємося ніколи.

Знищення радянськими диверсантами Хрещатика стало безпрецедентною для світової воєнної практики подією. А для нацистів – приводом для втілення політичних цілей. Винуватцями катастрофи нова адміністрація оголосила єврейське населення міста і вже 29 вересня почала не менш безпрецедентне винищення євреїв в Бабиному Яру.

Вже незабаром Яр став спільною могилою для представників інших націй. Для тисяч ромів, які також не мали права на існування в "тисячолітньому Райху". Узимку 1942 року нацисти розстріляли тут кілька сотень членів ОУН. Згодом на цьому місці знайшли свій останній спочинок тисячі радянських військовополонених.

Десятки, а може, й сотні тисяч помордованих лягли в землю Бабиного Яру, ставши німим, але дуже промовистим свідченням злочину. Тому в останні дні окупації Києва німці доклали чимало зусиль, аби приховати скоєне, – тіла викопували і спалювали. Страшну роботу виконували полонені, на яких чекала така ж доля.

Несподівано приховати трагедію допомогла радянська влада. Попри те, що пропаганда СРСР активно інформувала про злочини нацизму, часто прикриваючи ними свої, Кремль не відкривав світові правду про Бабин Яр. Можливо тому, що, на думку керівництва Союзу, замордовані не заслуговували на пам'ять: адже – це євреї, яких після війни прийнято було називати "безродними космополітами" і "агентами міжнародного капіталізму", це українці – "буржуазні націоналісти та колаборанти", це військовополонені – "зрадники батьківщини". Можливо, тому, що Бабин Яр приховував не лише злочини нацистів, а був могилою і для жертв сталінського режиму.

Після війни таємниці цього місця намагалися поховати під рідкими відходами сусідніх цегельних заводів, якими почали заливати Яр. Але спроби сховати одну трагедію породили іншу – 13 березня 1961 року вода перевалила через загороджувальний вал і 14-метровою хвилею бруду ринула на житловий район, забравши життя сотень людей.

Пам'ятник євреям, які загинули у Бабиному Яру в 1941 році

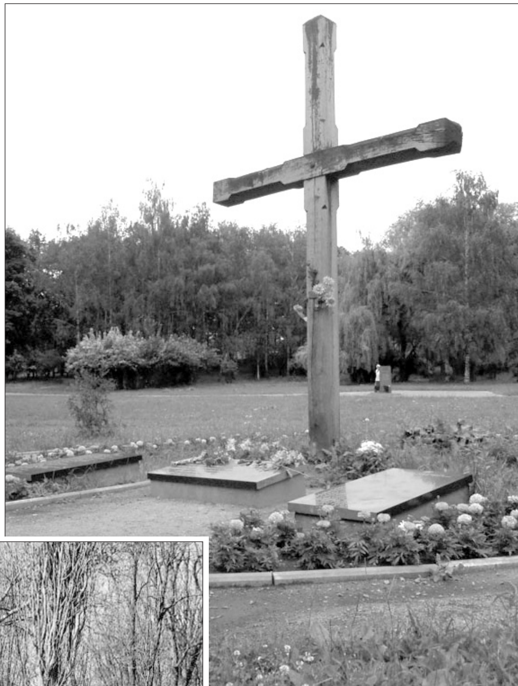
Пам'ять продовжувала жити і, всупереч замовчуванню та заборонам влади, кияни вшановували загиблих. 29 вересня 1966 року з нагоди 25 роковин трагедії відбувся багатолюдний стихійний мітинг за участю відомих дисидентів Івана Дзюби та Віктора Некрасова. Врешті громадська активність змусила владу поставити монумент із невиразним написом "Пам'ятник радянським громадянам та військовополоненим солдатам і офіцерам Радянської армії, розстріляним німецькими окупантами в Бабиному Яру".

Злочин приховати не змогли, відтак радянське керівництво вирішило скористатися ним у політичних цілях: для боротьби проти ідеологічних ворогів – єврейського сіонізму та українського націоналізму. Тим паче, що Бабин Яр – місце спочинку замордованих нацистами євреїв та членів ОУН – надавався стати символом об'єднання двох антирадянських сил. І справді, у повідомленні КҐБ з 1980 року йдеться про спорудження українцями та євреями меморіального парку "Бабин Яр" у м. Денвер (Колорадо, США).

У відповідь ЦК КПУ приймає кілька постанов, спрямованих на боротьбу із сіонізмом та українським націоналізмом. Однією з них Держкіно УРСР доручалося підготувати документальний фільм, що "викривав би наклепницькі вигадки сіоністів довкола Бабиного Яру". Іншою – "документальні кінострічки про злочини українських буржуазних націоналістів (у т. ч. і проти євреїв), їхнє прислуговування гітлерівському фашизмові в роки Другої світової війни".

Комуністична партія України у 1983 році затверджує "Заходи з посилення протидії підривній антирадянській діяльності зарубіжних сіоністських центрів і антирадянських елементів з числа просіоністськи налаштованих осіб", де серед іншого вказувалося: "Підготувати англійську версію фільму "Без строку давності" про звірства оунівців у роки війни над цивільним населенням, у т. ч. над радянськими євреями, для показу за кордоном із метою протидії блокуванню сіоністських і українських буржуазно-націоналістичних центрів у капіталістичних країнах".

У 1985–1986 роках Кремль розгортає масштабну пропагандистську кампанію з нагоди 40-ліття Нюрнберзького процесу. Саме тоді, на думку історика Віталія Нахмановича, з'являється спродукована КГБ історія про участь українських націоналістів із Буковинського куреня в розстрілах євреїв у Бабиному Яру. Її "запустили в хід" через письменника Олександра Шлаєна, автора художньо-публіцистичної книги "Бабин Яр".

Пам'ятний хрест і меморіальна дошка пам'яті Олени Теліги та інших закатованих нацистами членів ОУН

Ця публікація згодом стала джерелом для десятка інших уже наукових книг, які безапеляційно стверджували про участь "буковинців" у злочині. Блискуча стаття Нахмановича "Буковинський курінь і масові розстріли євреїв Києва восени 1941 року", опублікована в 2007 році в академічному "Українському історичному журналі", здавалося б, цілком розвінчала чекістську легенду і неспростовно довела: вояки куреня не могли брати участі у подіях в Бабиному Яру, бо з'явилися в Києві більш як через місяць після цього.

На жаль, цю тезу продовжують повторювати як доконаний факт навіть серйозні закордонні дослідники. Голландський історик Карел Беркгофф у роботі "Жнива розпачу", яка з'явилася в 2004 році, також приписав воякам куреня участь у злочині в Бабиному Яру. У 2011 році ця праця вийшла українською, проте автор ніде навіть не згадав публікації Нахмановича, повторивши в новому виданні стару легенду КҐБ.

Пам'ять про Бабин Яр не вдалося ліквідувати, але її далі намагаються використовувати для політичних цілей, які не мають нічого спільного з повагою до загиблих. Схоже, зайвий доказ цієї тези отримаємо цьогоріч. Усупереч бажанню громадськості, влада перенесла вшанування із традиційного 29 вересня на 3 жовтня, а від підготовки заходів усунуто представників цілого ряду українських та ромських організацій.

Це змусило їх виступити зі спільною заявою і нагадати: Бабин Яр "має стати національним центром скорботи та примирення, де були б і сакральні символи різних релігій, і музей усіх невинно убієнних. Дорога до вшанування мучеників повинна бути відкрита для всіх".

УПА КРОКУЄ...

Закінчення. Початок на 5-й стор.

14 жовтня ми будемо відзначати 69-у річницю створення УПА. Ходорівська міська організація КУН ініціювала проведення Уроків Пам'яті у школах району. Перший такий урок був проведений 21 вересня в Ходорівській середній школі №3, де директором школи Люба Миколаївна Мільовська, завучем Анатолій Григорович Опенько.

Проведенню уроку передувала пересувна виставка про діяльність УПА і зокрема життя і діяльність Романа Шухевича, яку надав у користування директор музею Р. Шухевича у селі Княгиничах, Рогатинського району, Івано-Франківської області Ярослав Буряк. Експозиція складається із десяти банерів.

До уроку були залучені старшокласники із 9-11 класів. Першим перед молодими людьми виступив директор музею Р.Шухевича Ярослав Буряк. Основний акцент він зробив на тому, що саме 21 вересня 1947 року в м. Ходорові було заарештовано Катерину Зарицьку, і закликав молодь взяти участь у дослідженні – де і в якій хаті в ті далекі часи була відважна зв'язкова. Подарував школі книжку про Катерину Зарицьку. Виступив перед старшокласниками член Братства ОУН-УПА та Спілки політв'язнів, автор книги "Дзвони памяті" Олексій Данилишин, який розповів про свою роботу над книгою і бажання донести до нинішнього покоління історичну дійсність національно-визвольної боротьби Жидачівщини 1939–1950-их років. Нині готується до друку наступна книга про бої і криївки, про відважних героїв Ходорівщини, які перевозили підпільну друкарню із Ходорова в село Дев'ятники. Учасником уроку був також член товариства "Пам'ять" Володимир Гаврон, одягнутий у форму вояка УПА. Він показав світлини воїнів УПА села Боринничі і Городища – Королівського і розказав про героїв, які воювали на наших теренах. В селі Лучани недавно віднайшли плівки із зображенням воїнів УПА, імена яких треба ще відкрити. Наостанок виступив голова Ходорівської міської організації КУН Володимир Мелех, який розповів про співпрацю із О.Данилишиним по підготовці і виданні наступного його книги про бої УПА на теренах Жидачівщини, а також наявність криївок, в яких розміщувалися друкарні, бункери, склади медикаментів, склади продуктів. На місці найзначніших криївок будуть встановлені пам'ятні знаки, які розробив В.Мелех, у вигляді Хреста Заслуги, виготовлені із залізобетону. Проект він продемонстрував старшокласникам. Спонсорську допомогу на матеріали для виготовлення цих знаків надав обласний депутат від КУН Зеновій Карпінський. Також Володимир Мелех подякував директорові і вчителям за співпрацю.

Вчителі Ходорівської СШ №3 радо зустріли гостей у школі, їх посадили за красиво прибраний стіл, на якому красувалися соняхи. З теплими словами до присутніх звернулися заступник директора з позакласної роботи Віра Степанівна Витрикуш і вчитель історії Євгенія Болеславівна Плахцінська.

На уроці пам'яті була присутня журналіст газети "Новий час" Оксана Франків.

Під час проведення уроку Пам'яті у молодих людей горіли очі, вони уважно слухали, відповідали на запитання, захоплено розглядали експонати. Дехто захотів сфотографуватися на пам'ять. Усі були задоволені.

Наталія МЕЛЕХ

15–18 вересня відбувся 18-й Форум видавців у Львові. Протягом чотирьох днів львів'яни та гості Форуму змогли зустрітися з десятками українських та закордонних письменників, придбати книжки з їхніми автографами, відвідати презентації новинок, послухати виступи поетів.

Як зазначають організатори заходу, на Форум приїхало близько 300 авторів з 26 країн світу – з п'яти континентів. Вперше на Форум прибули автори з Конго, Нової Зеландії, Австралії, Нігерії, Естонії та Казахстану.

У межах Форуму видавців відбувся футбольний матч між письменниками та читачами. Поєдинок відбувся в рамках презентації збірки "Письменники про футбол", упорядником якої є харківський письменник Сергій Жадан. Поєдинок завершився поразкою письменників з рахунком 3:6.

Окрім цього, 18 вересня у парку ім.Івана Франка під час "Свята читання в країні ангелят" 3620 дітей протягом кількох годин власноруч виготовили найдовшу дитячу книгу – "Книгу дитячих цінностей" довжиною 42 метри. Рекорд офіційно зафіксований і занесений до Книги рекордів України, а згодом, можливо, і до Книги рекордів Гінеса.

Також в останній день Форуму українські письменники проводили автограф-сесії із своїми читачами.

На Форумі було урочисто оголошено переможців конкурсу "Найкраща книга Форуму-2011". Книжки оцінювало Велике журі, що складалося з 26 Малих Журі, члени яких підбираються за професійною ознакою. Кількість членів журі – 94. На конкурс від 92 українських видавництв надійшло 379 книжки. Відзначені на Форумі книги рекомендуємо читати українцям.

ДЖЕРЕЛО ЗНАНЬ

ЩО ЧИТАТИ УКРАЇНЦЯМ

ПЕРЕМОЖЦІ КОНКУРСУ "НАЙКРАЩА КНИГА ФОРУМУ ВИДАВЦІВ"

ВОЛОДАР ҐРАН-ПРІ КОНКУРСУ 2011 р.

Віта Сусак. Українські митці Парижа. 1900-1939 рр. Київ: Родовід – А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2010.

НАЙКРАЩІ КНИЖКИ ФОРУМУ ВИДАВЦІВ-2011

Уляна Кришталович. Рукописні карти України XVI-XIX ст. З фондів ЦДІА України, м.Львів. Київ: Картографія, 2011.

Вергілій. Буколіки. Ґеоргіки. Малі поеми. / З латинської переклав Андрій Содомора. Львів: Літопис, 2011.

Іван Дзюба. Нагнітання мороку. Від чорносотенців початку ХХ століття до українофобів століття ХХІ. Київ: Видавничий дім "Києво-Могилянська академія", 2011.

Історичний атлас України. Найдавніше минуле. Русь. (Київська держава, Галицько-Волинська держава) / Керівник проєкту й автор-упорядник Юрій Лоза. Київ: Мапа, 2010.

Януш Корчак. Пригоди короля Мацюся. Київ: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2011.

Ганс Християн Андерсен. Кресало / Художник Владислав Єрко. Київ: А-БА-БА-ГА-ЛА-МА-ГА, 2011.

Валентин Сильвестров. Дочекатися музики: Лекції-бесіди / За матеріалами зустрічей, організованих Сергієм Пілютиковим. Київ: Дух і Літера, 2011.

Катерина Білокур. Видання в 2-х книгах. Київ: Родовід, 2010.

Фауст. За Йоганном Вольфгангом Ґете / Переказ Барбари Кіндерманн, з ілюстраціями Клауса Ензіката, українською переповіла Леся Воронина. Київ: Прудкий равлик, Темпора, 2011.

Біблія. Четвертий повний переклад з давньогрецької мови ієромонаха о. Рафаїла (Романа Турконяка). Київ: Українське біблійне товариство, 2011.

Б. С. Черкес, С. М. Лінда. Архітектура сучасності. Остання третина ХХ – початок ХХІ століть. Львів: Видавництво Львівської політехніки, 2010.

Роберт Музіль. Людина без властивостей / З німецької переклав Олекса Логвиненко. Київ: Видавництво Жупанського, 2010.

Уляна Головач, Галина Шепель. Грецька мова: койне елліністичноримського періоду. Львів: Видавництво УКУ, 2011.

Чорне і червоне: Сто українських поетів ХХ сторіччя; Червоне і чорне: Сто українських поеток ХХ сторіччя: Антології / Укладення Бориса Щавурського. Тернопіль: Богдан, 2011.

Розіп'ята Муза: Антологія українських поетів, які загинули насильницькою смертю: У 2 т. / Укладач Юрій Винничук. Львів: ЛА "Піраміда", 2011.

Рукавичка (Українська народна казка) / Ідея, макет та графічне опрацювання: Романа Романишин та Андрій Лесів. Тернопіль: Богдан, 2011.

СПЕЦІАЛЬНІ ВІДЗНАКИ МАЛИХ ЖУРІ

Спеціальна відзнака Малого журі бізнесменів

Львівська бізнес-школа УКУ (LvBS) та Knowledge@Wharton. Лідерство, інновації та підприємництво у Східній Європі, Росії та інших країнах: CD-ROM. Львів: Видавництво УКУ, 2011.

Спеціальна відзнака Малого журі бібліотекарів (наукові бібліотеки)

Старожитності Гуцульщини: У 2-х т. Івано-Франківськ, Львів: Манускрипт-Львів, 2011.

Спеціальна відзнака Малого журі бібліотекарів (публічні бібліотеки)

Барбара Космовська. Буба. Львів: Урбіно, 2010.

Спеціальна відзнака Малого журі книгознавців

Лев Скоп. Майстер мініатюр Пересопницького Євангелія Федуско, маляр зі Самбора. Дрогобич: Коло, 2011.

Спеціальна відзнака Малих журі письменників, фахівців у галузі ЗМІ і книжкових ЗМІ

Віталій Жежера. Господні комарики. Київ: Нова інформація, Нора-друк, 2011.

Спеціальна відзнака Малого журі перекладачів

Вілланова Арнольд де. Салернський кодекс здоров'я / Переклад з латинської, передмова і коментарі А.О.Содомори. Львів: Медицина і право, 2011.

Спеціальна відзнака Малого журі мовознавців

Віра Зайченко. Вишивка Чернігівщини. Київ: Родовід, 2010.

Спеціальна відзнака Малого журі літературознавців

Іван Франко. Мойсей: Поема / Переклала на німецьку мову Ірина Ґузар. Львів: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2010.

Спеціальна відзнака Малого журі науковців (історія)

Віталій Портников. Богородиця у синагозі. Харків: Акта, 2010.

Спеціальна відзнака Малого журі науковців (економічні науки, менеджмент)

Юрій Кушнір. Персональні фінанси. Ужгород: Карпати, 2010.

Спеціальна відзнака Малого журі науковців (природничі і точні науки)

Богдан Ковальчук, Йосиф Шіпка. Основи математичного аналізу. Львів: Видавничий центр ЛНУ імені Івана Франка, 2010.

Спеціальна відзнака Малого журі мистецтвознавців

Мирослав Попович. Бути людиною. Київ: Видавничий дім "Києво-Могилянська академія", 2011.

Спеціальна відзнака Малого журі музейників

Богдан Мисюга. Галина Севрук: Альбом-монографія. Київ: Смолоскип, 2011.

Спеціальна відзнака Малого журі громадських діячів

Юрій Тютюнник: від "Двійки" до ГПУ. Документи і матеріали. Київ: Дух і Літера, 2011.

СПЕЦІАЛЬНІ ВІДЗНАКИ ЗА ВНЕСОК У РОЗВИТОК УКРАЇНСЬКОГО КНИГОВИДАННЯ ТА ПРОСУВАННЯ УКРАЇНСЬКОЇ КНИГИ

Наукова бібліотека Львівського національного університету імені Івана Франка.

Книжковий Клуб "Клуб сімейного дозвілля".

Сергій Руденко, засновник книжкового порталу "Буквоїд".

ПЕРСОНАЛЬНІ ВІДЗНАКИ ПРЕЗИДЕНТА ФОРУМУ ВИДАВЦІВ

Олександри КОВАЛЬ

Україна: герби та прапори. Київ: Парламентське видавництво, 2010.

Катехизм Української Греко-Католицької Церкви: Христос – наша Пасха. Львів: Свічадо, 2011.

Мар'яна Савка. Казка про Старого Лева. Львів: Видавництво Старого Лева, 2011.

Тимофій Гаврилів. Чарівний світ: Роман: У 3-х частинах. Львів: Кальварія, 2011.

Серія видань Харківського приватного музею міської садиби (у співпраці з Інститутом рукопису Національної бібліотеки України імені В. І. Вернадського). Харків, 2010-2011.

Ігор Гайдай. Разом.UA. Київ: Гайдай Студія, 2011.

ПЕРСОНАЛЬНІ ВІДЗНАКИ ГОЛОВИ ЖУРІ

Мар'яна ЛОЗИНСЬКОГО

Євген Чернецький, Анатолій Бондар. Українське село: Родовідна книга Красного та Затиші на Білоцерківщині. Біла Церква: Видавець Олександр Пшонківський, 2011.

Обрії особистості: Книга на пошану Івана Дзюби. Київ: Дух і літера, 2011.

Роман Лубківський. Камертон Шашкевича. Львів: Місіонер, 2011.

ПЕРСОНАЛЬНА ВІДЗНАКА ВІДПОВІДАЛЬНОГО СЕКРЕТАРЯ ЖУРІ

Богдана ТИХОЛОЗА

Видавництво "Смолоскип" (Київ) за серії "Розстріляне Відродження" та "Шістдесятники"

ІНШІ СПЕЦІАЛЬНІ ВІДЗНАКИ

Спеціальні відзнаки ЛОДА

1. Видавничий центр Львівського національного університету імені Івана Франка – за серію підручників та посібників для вищої школи

2. "Пакти і Конституції" Української козацької держави (до 300-річчя укладення) / відповідальний редактор В.А.Смолій; упорядники М.С.Трофимук, Т.В.Чухліб. Львів: Світ, 2011.

3. Леонтій Войтович. Галицько-Волинські етюди. Біла Церква: Видавець Олександр Пшонківський, 2011.

Спеціальна відзнака Української бібліотечної асоціації

Н.О.Крижова. Атлас "Туристичне намисто України". Київ: Картографія, 2010.

Спеціальна відзнака Української академії друкарства

Видавництво "Акта" (Харків)

Спеціальна відзнака Асоціації випускників Львівського національного університету імені Івана Франка

Роман Іваничук. Хресна проща. Львів: ЛА "Піраміда", 2011.

Спеціальна відзнака Міжнародного інституту освіти, культури та зв'язків з діаспорою Національного університету "Львівська Політехніка"

Сила м'якого знака, або Повернення Руської правди / Під заг. ред. головного редактора газети "День" Лариси Івшиної. Київ: Українська прес-група, 2011.

Спеціальна відзнака Львівського астрономічного товариства

Юлія Каспарова. Енциклопедія дошкільника. Наша планета. Харків: Ранок, 2010.

Спеціальна відзнака газети "Сегодня"

Наталка Сняданко. Гербарій коханців. Харків: Клуб Сімейного Дозвілля, 2011.

Спеціальна відзнака компаній "Кока-Кола Україна", PRP Group та Ярослава Рущишина

Галина Гриник, Олена Ярош-Замойська. Кристинопіль. 1692–1951. Львів: ЮЕКС/Апріорі, 2010.

Видавець Конгрес Українських Націоналістів
Засновник та шеф-редактор Степан Брацюнь
Редакційна колегія Іван Белебеха, Іван Головацький, Ярослав Радевич-Винницький.

Адреса редакції: 01001, вул. Хрещатик, 21, пом. 111, м.Київ; тел./факс (044) 279-78-08 e-mail: nacija@ukr.net
Адреса видавця: 01004, вул. Антоновича, 36, м. Київ, тел./факс 235-37-61

Реєстраційне свідоцтво: Серія КВ № 7970, видане Державним комітетом інформаційної політики, телебачення та радіомовлення України 08.10.2003 р.
Передплатний індекс: 09715
Банківські реквізити: СПД Брацюнь Степан, р/р №26008013932801 у філії "Центральне регіональне управління ВАТ "Банк "Фінанси і кредит". ТОВ м. Київ, МФО 300937, ЄДРПОУ 2305606776

Газету набрано і зверстано у комп'ютерно-видавничому центрі Конгресу Українських Націоналістів.
Газету видруковано у ТОВ "Поліграфічна компанія "Інтерекспресдрук"
Замовлення №
Наклад 14 000 прим.
Ціна договірна

0 1 2 3 4 5 6 7 8 9